
Hanna Danielsson

Att skriva om sin egen mor är en grannliga uppgift. Det får ju vare sig bli ett idolporträtt eller en nidbild. Jag har försökt att beskriva min mor så ärligt som möjligt utifrån de minnen jag har och från det jag har låtit mig berättas genom åren.

Min mor, Hanna Danielsson, föddes i Blekinge i Lösens socken den 30 december 1896. Hennes föräldrar Per och Charlotta Karlsson arbetade, som så många andra på den tiden inom jordbruket, som anställda på en gård. När min mor var i tonåren flyttade familjen till Skåne och hennes föräldrar fick arbete på Fleninge Boställe utanför Helsingborg.

Hur min mor träffade min far, Gotthard Danielsson, är något oklart men att min mor kom till Röstånga omkring år 1915 är tämligen säkert. Det som är helt säkert är att min äldste bror, Lennart, föddes 1917. Därefter blev det ytterligare fem barn innan jag kom till världen som sladdbarn 1937. Min far arbetade som snickare hos min farbror Otto och omkring 1920 så byggde han det hus på Skogsvägen, som blev vårt föräldrahem och där mor och far bodde tills de gick bort på 1970-talet.

Min far och mor var väldigt olika som personer. Min mor var social och utåtriktad medan far var mer tillbakadragen. Båda var dock mycket intresserade av samhällsfrågor och man läste dagstidningen och lyssnade på radio varje dag. Båda mina föräldrar var socialdemokrater och det var ofta politiska diskussioner hemma spe-

ciellt när vi hade besök av någon som hade en annan politisk åsikt. För mors del så resulterade hennes politiska intresse i att hon var med i den socialdemokratiska kvinnoföreningen och att hon blev invald i kommunfullmäktige och i skolstyrelsen under några år på 1940-talet. Jag vet inte hur många kvinnor innan min mor som hade haft ett politiskt uppdrag i Röstånga,

men jag tror att hon var en av de första.

Min mors största och främsta uppgift var att ta hand om oss barn och sköta hushållet. Att göra detta på 20-och 30-talet var helt annorlunda än idag, främst beroende på att det sociala skyddsnätet var i stort sätt obefintligt, och någon form av kommunal barnpassning fanns inte. Det fanns sjukkassa och arbetslöshetskassa men de fick man betala via egna inbetalningar och inte via skattsedeln. Ersättningsnivåerna var en bråkdel av vad de är idag. Detta innebär att man i stort sätt var utlämnad till att klara sig själv och det var det man också gjorde, man visste inte om något annat. De knappa levnadsomständigheterna gjorde att min mor utvecklade en enastående förmåga att med enkla och billiga råvaror ändå kunna ge oss gott och tillräckligt att äta. Men några matrester kastades aldrig, något som vi barn har fått med oss ut i livet och som vi har tillämpat och med skiftande framgång försökt att överföra till våra barn och barnbarn.

Utöver allt arbete i hemmet så arbetade mor som skolstäderska, och i en skolstäderskas uppgift på den tiden ingick att man skulle, under den kalla årstiden, se till att det blev varmt i skolsalarna genom att sätta fyr i de spisar som fanns. Det innebär tidiga morgnar när det var mörkt och kallt. Dessutom så var hon servitris på min farbror Alfreds danssalong, Metropol, på lördagkvällar och hon var ofta servitris på bröllops- och födelsedagsfester runt om i Röstånga med omnejd.

När min mor växte upp så fanns det endast sexårig folkskola, och det var den utbildning som hon fick klara sig med hela livet. Men eftersom hon var en nyfiken person så inhämtade

hon mycket kunskap genom att läsa böcker och lyssna på radio och på det sättet blev hon en person som visste och kunde mycket. Hennes förmåga att lära sig saker utantill var fantastisk, och eftersom poesi var ett av hennes stora intresse så lärde hon sig ett antal dikter utantill, som hon fortfarande långt upp i åren kunde framföra. Dessutom var hon en mästare på att lösa korsord, och hon hade ofta två eller tre olika på gång.

Min mor hade många strängar på sin lyra. Hon var engagerad i Föreläsningsföreningens styrelse och i Kyrkliga Syföreningen, och ju äldre hon blev ju mer intresserad blev hon av religion och kyrkan och hon blev en troende person som ofta gick i kyrkan. Hon var en varm person som alltid hade ett vänligt ord att säga till sina medmänniskor och det är många i vår släkt som kommer ihåg min mor just för hennes sätt att leva sitt liv trots enkla förhållanden och knappa resurser.

Bo Danielsson